

[Per Hækkerup.]

os om at fremsætte et samlet forslag. Dels fortæller man os, at det er nogle gamle travere: dem har I jo fremført i udvalgene gennem de senere måneder. Nu må man da endelig beslutte sig til, hvad man vil anlage os for. For at komme med noget pludseligt, som er uventet og ukendt for regeringspartierne, eller for at komme med noget, som vi igennem måneder har fremført i udvalgene og nu har samlet i en samlet opstilling. Der står intet i det, får vi at vide. Det er et hastværksarbejde, siger hr. Haunstrup Clemmensen, og det er ingen virkelig alternativ politik — alt det dér, som vi ved man skal komme med, når man er blevet ramt i pletten. Når man ikke har andet end den slags vurderinger, kan almindelige mennesker forstå, at så har der alligevel været skudt rigtigt. Og det tror jeg da også en gennemgang af vort forslag vil vise.

Jeg gjorde det i min tale her den 15. maj, at jeg prøvede på at trække nogle linjer op, og jeg fik at vide, at det var alt for uklart. Nu har vi præciseret det, men det er da klart, at vi stadig ikke har mulighed for at belægge de forskellige ting, vi foreslår, med tal. Det kan en administration gøre, i et vist omfang i hvert fald. Vi siger derfor: Dette er et forhandlingstilbud. Lad os snakke om tingene i et udvalg. Lad os tage det op i 21 mands udvalget, hvis man vil fra regeringens side. Hidtil har man blankt afvist de synspunkter, vi har fremført i 21 mands udvalget fra januar i år.

Man skal huske den baggrund, vi har for at stille vores forslag. Baggrunden er, at regeringen alene har anvendt generelle metoder med skatteforhøjelse, momsforhøjelse, kreditbegrænsninger, renteforhøjelser, stop for igangsættelse af arbejder osv. Det er over for denne politik, vi siger: Det går ikke blot at anvende en sådan politik.

Ja, så taler regeringen om indkomspolitikken. Men lad mig da sige det så klart, som det siges kan: Det er denne regering og dens tre partier, der har kørt indkomspolitikken i grøften. På et fuldstændig usagligt grundlag kvalte man en begyndende indkomspolitik i december 1967, den indkomspolitik, vi foreslog, og som var socialt afbalanceret. Man kvalte den, fordi den var socialt afbalanceret, fordi den ikke ensidig ramte lønmodtagerne. Da man så i sin fe-

brilskhed i februar 1968 skulle finde en politik, ja, så kom man — nu må man jo ikke bande, ellers havde jeg sagt noget slemt — så kom man med et forslag, hvor man tog den ene side af det socialdemokratiske forslag, nemlig dyrtidsportionens indefrysning, men igen uden den sociale balance i det, uden de ofre, som andre befolkningsgrupper skulle bringe. Og så undrede man sig over, at det blev afvist af lønmodtagerne. Det var et meget, meget, meget kluntet forsøg.

Så prøvede man med alle disse ejendommelige generelle midler, som vi kender så godt — derfor er de ikke så ejendommelige, men virkningerne af dem synes at være blevet ringere og ringere — indtil man så den 30. april nåede frem med et nyt indkomstpoltisk udspil, også uden social balance og fremsat på en så kluntet måde uden forudgående forhandling med organisationerne, uden orientering, uden spor fornemmelse af, hvad der var bæredygtigt, og hvad der ikke var bæredygtigt, så at statsministeren, som i hvert fald tidligere har haft en god politisk næse og det, man kalder fingerspidsfølelse, måtte være klar over, at det ville strandе. Det var måske også hensigten — det ved jeg ikke. Og så mødte man 14 dage efter med noget underligt mismask, som man nu har gennemført her i folketinget, og hvis hovedindhold er en momsforhøjelse, hvor en del af provenuet skal gå til erstatning til arbejdsgiverne og kun til dem; ingen andre. Man må undskylde mig, dette er den måde, hvorpå man kører indkomspolitikken i grus, og det er regeringens ansvar.

Det sidste udspil var, hvad jeg ville kalde indkomstpoltik med omvendt fortegn. Man er i sin økonomiske politik hele tiden ligesom svinget fra den ene situation til den anden. Vi må have lov til at spørge, om man da ikke kan forstå, at når man bærer sig sådan ad, og når man alene griber til de klassiske metoder, så er det, vi siger: Dette er ikke tilstrækkeligt; den knappe kapital, der findes til rådighed for investeringer i Danmark, må dels øges — og det søger vi igennem vort 12 punkts program at medvirke til — dels dirigeres derhen, hvor virkningen på eksport og import er størst, og ikke fordeles generelt ud over hele samfundet. Det er det, der er hovedindholdet i vor politik, og man må forstå den tankegang, der ligger bagved. Jeg tror ikke, man kommer